

Hoofdstuk 1

Het was de eerste woensdag van augustus en het regende. Het miezerde, zo'n regentje waar je zeiknat van wordt zonder het te merken ook al heb je een paraplu boven je hoofd.

De temperatuur was mooi, zevenentwintig graden, maar samen met de regen gaf dat een klef gevoel. Alles was klam of nat.

Toen ik vroeg in de ochtend onze hond uitliet regende het al en nu regende het nog steeds. Soms met een kleine opklaring en dan begon het weer. Zonder paraplu was het buiten lopen bijna geen doen.

Via mijn zakenvriend, Van Duden uit Haarlem, had ik een afspraak met een, voor mij, volkomen onbekende die heel veel "handel" in de aanbidding had. Van Duden had een zakelijk conflict met deze man gehad dat behoorlijk uit de hand was gelopen en daarom mij bij deze zakenrelatie aanbevelen.

'Kwart over vijf op de hoek van het Koningsplein en de Bloemenmarkt. Hij staat dan tegen de brugleuning en hij kleedt zich altijd in het grijs. Je kunt hem niet missen Henk,' had Van Duden mij nog verteld.

Een vreemde plek voor een zakelijke afspraak maar ik was zeer benieuwd wat voor figuur dit zou zijn.

Mijn auto parkeerde ik op de Singelgracht net voorbij de Beulingstraat en de parkeermeter vrat mijn geld tot morgenochtend tien uur. Geen angst voor een wielklem.

Het regende nog steeds en mijn paraplu gaf wel wat bescherming maar mijn schoenen en mijn broek waren toch behoorlijk nat, om niet te zeggen, drijfnat.

Tien voor vier liep ik rustig het afspraakpunt voorbij maar geen grijze man te zien. Bijna uitsluitend Fransen en Aziatische toeristen en een enkele Duitser die een bezoek aan Amsterdam bracht.

Nog bijna anderhalf uur te gaan. Ik ging bloemen kijken en ergens een kop koffie drinken want in de regen blijven rondlopen was niets.

Onder het afdak van de eerste bloemenkraam bleef ik even staan kijken naar al die toeristen die hier hun vakantie doorbrachten. De tijd ging langzaam. Het was vreemd dat de stroom mensen zich als een kudde dieren, vanaf de Munt richting Koningsplein over de Bloemenmarkt, verplaatsten met hier en daar al een kantoorpiepel die vroeg naar huis ging. Langzaam wrong ik me een weg door de mensenmassa en bij de hoek van de eerste zijstraat zag ik een waterdicht zonnescherm uithangen met stoelen en tafeltjes eronder, een café. Dat kwam als een geschenk uit de hemel. Een leeg tafeltje tegen de muur, twee kroketten met een broodje en een koffie met een cognac, dat maakte alle regen meteen goed.

Vijfentwintig graden en met de regen, die kletterde op het waterdichte zonnescherm en de warme koffie met cognac voor me, kreeg ik bijna een vakantiegevoel. Heerlijk, maar het werk wachtte. Aan mijn tafeltje waren

drie stoelen vrij en daar plantten zich Italianen op, twee vrouwen en een man, ook vakantiegangers. Dat was teveel van het goede. Afrekenen en wegwezen.

Vanuit de St. Jorisstraat liep ik via de Reguliersdwarsstraat naar het Koningsplein terug. Het was net vijf uur geweest toen ik overstak naar de andere kant en daar in de richting van de brug over het Singel liep. Het had opgehouden met hard regenen.

Vanuit de verte zag ik hem al staan, een grijze man, althans grijs gekleed. Hij droeg een slappe vilthoed en stond in het grachtenwater te kijken alsof daar iets bijzonders was te zien. Hij was ruimschoots op tijd.

Toen er even geen trams aankwamen stak ik weer over en liep achter hem langs terwijl ik de formule uitsprak: negen-vijf-negen.

De grijze man reageerde als door een slang gebeten. 'Volgt u mij op afstand maar pas op dat u niet gevolgd wordt.'

Tegen de toeristenstroom in, die inmiddels wat dunner was geworden, liep hij de Bloemenmarkt op en verdween verderop in een kelder eethuisje-barretje-cafeetje dat mij volledig ongeschikt leek voor het bespreken van zakelijke transacties. Maar goed, hij had handel aan te bieden en dus mocht hij uitkiezen waar we ons eerste gesprek zouden gaan voeren.

Hij zat al achter in de zaak aan een blauw tafeltje waar een spierwit kleedje overheen werd gelegd. Dat zag ik nog net toen ik binnen kwam. De grijze heer stond op toen ik naast hem aan het tafeltje stond en zei, min of meer teatraal, 'Ik ben jonkheer Charl van Ufford.' De rest verstond ik niet of nauwelijks omdat er op dat moment een groep luidruchtige toeristen binnenkwam. Afbluffen, dacht ik. 'Mijn naam is Henry Martin maar men noemt mij Henk. Hier is mijn paspoort ter bevestiging. Laten wij elkaar maar Karel en Henk noemen voor het gemak.' Een fles dure champagne met twee mooie champagneglazen plus een schaaltje met een mix van zoutjes werd op de tafel gezet.

'Van Duden heeft mij nieuwsgierig gemaakt dus vertel maar wat je hebt aan te bieden.'

Hij keek mij strak aan met z'n half bloeddoorlopen ogen en zei: 'Jij bent een brutaal mens, Henk Martin. Tegen een vriendenprijs heb ik voor jou vierhonderd kleuren tv's, dat is gestolen goed. Veertigduizend witte T-shirts voor negentien cent per stuk. Autobanden voor luxe auto's zoveel je er maar wil, ze komen uit het oosten en ze liggen al in Nederland. En een grote partij vis in blik uit Turkije. Zeg het maar Henk. Maar voordat we daar over beginnen heb ik nog het volgende probleem en Van Duden zei dat jij daarbij zou kunnen helpen. Ik heb de plattegronden en de veiligheidstekeningen van Estec in Noordwijk nodig. Ken je Estec? Zo ja, kun je me die zaken leveren? Ik heb ze dringend nodig want als ik niet op tijd lever dan schieten mijn klanten me dood. Over geld hoef je niet in te zitten Henk. Ik betaal er miljoenen voor.'

'De T-shirts wil ik wel van je hebben en wat Estec betreft, ik denk dat ik je nu al kan zeggen dat dit voor zestig procent zal gaan lukken.' Karel keek

me bijna liefdevol aan na dit antwoord. Misschien kwam het door de drank want hij zoop als een ketter.

De jonkheer Charl ging verder: 'Ik heb nog maar drie weken de tijd en als ik niet lever dan gaan die lui gaatjes in mijn corpus schieten en dat heb ik liever niet. Dus zeg het alstublieft nog een keer dat je echt kunt leveren.'

'Voor zestig procent zeker maar voor mijn eerste contacten heb ik minstens drie dagen nodig en daarna gaat het pas echt lopen en moet er geld op tafel komen om het allemaal echt te maken tegenover mijn leverancier die ik voor honderd procent kan vertrouwen. Die drie dagen respijt heb ik nodig om met mijn leverancier te praten, begrepen meneer Karel?'

Als er geen tafeltje tussen ons had gestaan had ik een omhelzing van hem gehad. De champagne begon sporen na te laten op zijn roze wangen en hij sprak niet meer helemaal helder.

'Nu kan ik je al vijfduizend dollar geven als je wil.'

'Dat heb ik nog niet van je nodig. Ik financier wel voor. Het gaat nu toch nog maar om kleine bedragen en daar til ik niet zo zwaar aan,' vertelde ik hem bluffend. 'Maar om jou te kunnen bereiken heb ik een telefoonnummer van je nodig.' Hij gaf me, zonder na te denken, zijn mobiele en zijn vaste nummer. Wat een klootzak, dacht ik, wat een enorme klootzak om dat zomaar aan een wildvreemde te geven. We hadden wat te eten besteld en de biefstuk smaakte uitstekend, al droeg de smoezelige omgeving daar niet aan bij. We zaten waarschijnlijk boven een rioolput want het stonk hier altijd, zei Karel, die meer en meer onder de champagne gebukt ging. Karel draaide op voor de kosten en ik nam zo snel mogelijk afscheid van hem. Mijn glas champagne liet ik halfvol staan. Ik had genoeg gehad. Al had ik dan een ontheffing, daar hoefde ik niet mee te spelen.

De buitenlucht deed me goed toen ik uit het keldertje kwam. Op weg naar mijn auto zag ik twee volgers achter me lopen. Nou ja, dan maar richting De Munt en daarvandaan naar de bioscoop in de Reguliersbreestraat. De film was al begonnen. Een leuke film gaan zien in de lage zaal op straatniveau.

'Hou het wisselgeld maar. Dat is voor het kasverschil,' zei ik tegen de caissière die mij dertig cent terug wilde geven. Ik had maar één doel: zo snel mogelijk naar binnen voordat mijn volgers aan de kassa kwamen. In de filmzaal werd ik opgewacht door een ouvreuse die mij naar mijn plaats bracht. Terwijl we in het half donker in die halflege filmzaal liepen zei ik tegen haar: 'Ik heb vijftig dollar in mijn hand, als je die even wil aanpakken en mij via de achteruitgang op straat zet ben ik je eeuwig dankbaar.' Waarschijnlijk had ze daar kaas van gegeten, het meer bij de hand gehad, want we liepen meteen door naar een zijuitgang die zij op een kier zette. Daar stond ik weer in de Reguliersdwarsstraat. Het was iets voor half negen en het begon al lekker druk te worden ondanks de voetbalwedstrijd van vanavond op de tv. Niet via de Bloemenmarkt maar via de Herengracht liep ik terug naar de Leidsestraat naar mijn auto op de Singelgracht. De

twee volgers had ik afgeschud. Op de hoek van de Leidsestraat verzwikte ik mijn voet. Verder lopen zou pijnlijk worden en daarom pakte ik een taxi die er helemaal geen trek in had om mij dat kleine stukje weg te brengen. Daar had hij wel zin in toen ik zei dat hij er dertig dollar voor zou krijgen. Hij hield zijn mond en was ineens heel vriendelijk. Hij begon te vertellen over z'n moeder die net was overleden en ook zijn vrouw en twee kinderen passeerden de revue. Hij was van mening dat hij iets moest doen voor die dertig dollar. Ik wist inmiddels dat hij Willem heette. Bij mijn auto aangekomen veegde hij keurig de vogelstront weg en maakte de voorruit met een spuitfles schoon. 'Willem', zei ik, 'Je bent een kei van een kerel,' en in plaats van de beloofde dertig gaf ik hem veertig dollar. Toch geld van de staat, dacht ik.

'Maakt u ze zelf?' was zijn lachende vraag. Hij pakte zijn kaartje, gaf het aan mij en zei erbij: 'Als u ooit een knokploeg of bescherming nodig heeft dan hoeft u mij maar te bellen en ik zorg ervoor. Uiteraard tegen betaling, snappie?' Willem, de taxichauffeur die over een knokploeg bleek te beschikken, reed eerder weg dan ik.

Een klein uur later was ik thuis. Koffie met warm appelgebak en een paar glazen port maakten mijn dag weer goed. Maar het lekkerste was natuurlijk samen met mijn vrouw naar bed. Even een kort telefoongesprek over de beveiligde lijn met de IDB, ofwel, de Inlichtingen Dienst Buitenland, in Den Haag. Het was al laat dus een honderd procent dichte afspraak kon nog niet worden gemaakt maar ik zei dat het erg belangrijk was en dat ik morgen, donderdag, om tien uur op kantoor zou zijn, of ze het nu goed vonden of niet. De telefoonwacht zou het op de agenda voor morgen zetten. Toen ik uit mijn privékantoor beneden kwam zat mijn vrouw te lachen om een grappenmaker op de tv.

'Ga je morgen mee? Ik moet naar Den Haag en het is mooi weer dus dan maken we er een dagje Scheveningen van oké?'

'Ja, natuurlijk.'

Ik kreeg een dikke pakkerd en we gingen naar bed na de tv te hebben uitgezet.

Tien uur in Den Haag betekent, met het huidige verkeer, vroeg weg want de files liegen er niet om. Zeker richting Den Haag en Rotterdam heb je al snel een half uur of meer vertraging.

's Morgens om zeven uur stonden we onder de douche en na een lekker ontbijt zaten we om acht uur in de auto. Bij Schiphol zat het verkeer helemaal vast dus besloten we samen om via Vinkeveen-Mijdrecht-Aalsmeer te rijden en zo op de snelweg Amsterdam-Den Haag te komen. Nou, dat was ook een drama. Sneller dan zestig kilometer per uur kwamen wij op die tweede rondweg niet vooruit, maar goed, we stonden in ieder geval niet stil.

Nadat ik mijn vrouw bij het Kurhaus had afgezet parkeerde ik mijn auto om tien voor tien in een straat achter het IDB-kantoor.

Voordat ik bij de IDB wegging, zo tegen elf uur, kreeg ik van de adjudant-directeur van dienst de belofte dat mijn verzoek de hoogste prioriteit zou krijgen. 'Morgen heeft u antwoord.'

Ik had verzocht om valse plattegronden van Estec in Noordwijk en een gedetailleerde beschrijving van de louche vent waar ik mee aan tafel had gezeten op de Amsterdamse Bloemenmarkt. Maar eerst een fijne dag in Scheveningen. Niet aan het strand maar op een terras met ligstoelen en een goede bediening. Vanaf de boulevard kijk je zo op de zonzonbidders maar in deze tent hadden ze anti-inkijkschermen opgesteld zodat wij vrij konden genieten van een zonnige dag zonder te worden begluurd. Onze dag werd nog beter toen er plotseling een goede kennis van mijn vrouw opdook, die schuin voor ons gingen liggen en waarmee we direct de afspraak maakten om gezamenlijk te dineren in het Kurhaus. Het werd een superdag zonder al te veel geouwehoer. Tegen één uur die nacht kwamen we thuis. Geen gesodemierter, alleen maar slapen was ons credo voor die nacht.

De volgende dag zat ik weer op het kantoor van de IDB in Den Haag. Een onopvallend pand met grote koperen borden aan de muur waarop bedrijfsnamen stonden waar nog nooit iemand van had gehoord. Een perfecte schuilplaats voor een geheime dienst.

De echte naam van Charl van Ufford bleek in werkelijkheid Joop van Zwan te zijn. Geboren in Utrecht en crimineel vanaf zijn jeugd. Hij was in Portugal opgepakt en had daar drie jaar in een smerige cel gezeten. Vijf onbewijsbare moorden stonden op zijn naam. Hij was niet getrouwd maar had wel drie vrouwen die kinderen van hem hadden en waar hij nooit een cent voor had betaald.

Een luguber mannetje dat zijn diensten aanbood aan wie maar wilde betalen. Momenteel werkte hij voor een paar Aziatische ambassades die hem de vuile was lieten opknappen. Een ding wisten we zeker, hij was bloedgevaarlijk.

'Voor de plattegrond hebben wij ongeveer tien dagen nodig, de beveiliging komt pas daarna maar dat krijgen we ook wel voor elkaar,' aldus de adjunct-directeur van dienst.

Maar er was nog meer, een waarschuwing. 'Past u in hemelsnaam goed op met deze man. Hij is een ordinaire moordenaar die door allerlei fouten nog steeds vrij rondloopt. Hij zal zeker niet terugschrikken voor nog een moord. Met andere woorden: wat uw zakenrelatie, de heer Van Duden, u heeft verteld, is zeker waar. Hij knalt u zo neer als hij het nodig vindt.'

'Nou, ik ben gewaarschuwd, dank u wel,' was mijn antwoord. Ik kwam nog niet van de adjunct-directeur af. 'Die kantel-nummerplaten heeft u toch nog steeds op uw auto zitten?' Ik kon de vraag bevestigend beantwoorden. 'Die zitten er nog steeds op.'

Kantelkentekenplaten zitten op een driekantig blok dat op een as rond kan draaien en zo voor een ander kenteken op de auto kan zorgen. Verder mag ik hier niet over uitweiden.

De adjunct-directeur ging nog even verder: 'Dat idee van u met die overhemden gaan wij in de praktijk toepassen en u krijgt voor de inbreng van dat idee een kleine vergoeding. Ik denk zo'n drie- a vierduizend gulden.'

Nou dat is niet niks. Met minder was ik ook tevreden geweest. Trouwens, dit geld gaat naar een goed doel. Mijn vrouw zou niet anders willen. De knopen, van het desbetreffende overhemd, zaten op de knoopsgaten genaaid en het overhemd was met klittenband gesloten. Veel makkelijker open te maken als je je pistool nodig had dat, met huidvriendelijke tape, op onze huid zat geplakt. Ik kwam niet van de adjunct af. Hij bleef maar doorlullen over van alles en nog wat dat mij niet interesseerde. Zomaar weglopen zat er ook niet in. Toen maakte hij de leukste opmerking van die dag: 'Ik stel voor dat u straks gaat lunchen met mevrouw "No Name" (*Vanwege de anonimiteit van deze mevrouw noemen wij haar No Name*). Ze is drie jaar geleden in rechten afgestudeerd en daar zult u vast en zeker goed mee kunnen praten.' Terwijl hij zo met mij ouwehoerde had hij haar al aan de telefoon verzocht om naar zijn kantoor te komen. Vijf minuten later kwam ze binnen. Ruim dertig jaar en veel te dik. Maar wel met een aardig gezicht met bril.

'Mag ik u meneer Martin voorstellen, onze beste spion. Meneer Martin, dit is mevrouw "No Name" die hierbij de opdracht krijgt u een smakelijke lunch aan te bieden. Zorgt u goed voor hem, hij is zeer waardevol voor ons.' Zo, dat was de laatste tekst van de adjunct-directeur. Ik hield wijselijk mijn mond. Mevrouw "No Name" moest haar tasje en mantel nog halen en even later stonden we buiten in de heerlijk warme zon.

'We gaan met mijn auto want ik heb een parkeeronthefing en dat is wel zo makkelijk.' Ze was welbespraakt. Twintig minuten later had ze haar auto, een grote Opel van een nieuw bouwjaar, geparkeerd op een plek waar dat absoluut niet mocht maar met haar ontheffing van Binnen- en Buitenlandse Zaken was dat geen probleem, zei ze.

'Op de hoek van de Korte Houtstraat en het Plein weet ik een goed café-restaurant waar we kunnen eten op het terras, als er tenminste plaats is.' Een aangename vrouwenstem. Plaats genoeg op het terras. Kwart over twee, wees mijn horloge aan. Dat wil zeggen dat alle kantoormensen die daar kwamen lunchen al weer vertrokken waren. Daar kwam het weer: 'Hoe bent u spion geworden?' De geijkte vraag die ook tijdens lezingen over dit onderwerp altijd werd gesteld. Die lezingen werden gehouden op verzoek van de overheid, de IDB dus, om het geheime dienstwerk doorzichtiger te maken voor het grote publiek. Op zich een nobel streven maar waarom ze mij daarvoor in het vuur gooiden was me een raadsel. Van Groningen tot Maastricht en van Den Helder tot Terneuzen had ik lezingen van minstens

twee uur gehouden. Niet dat het niet goed werd gehonoreerd maar het was soms erg vermoeiend.

Bijna dezelfde tekst die ik daar gebruikte vertelde ik aan "No Name". Ze vond het een spannend verhaal. De biefstuk die we besteld hadden smaakte voortreffelijk en een uur later was ik onderweg naar mijn privékantoor thuis.

Hoofdstuk 2

In de vroege avonduren, het was nog licht, belde ik de crimineel, de zogenaamde jonkheer Charl van Ufford. Hij was heel nerveus aan de telefoon en wilde maar een ding weten 'Lukt het je?' 'Wees even stil,' was mijn antwoord. 'Met de informatie waar ik nu over beschik kan ik zeggen dat het voor meer dan vijftig procent onder controle is.'

'Morgen op dezelfde plek om vijf uur in de middag,' was zijn voorstel. Ik ging er voetstoots mee akkoord.

De volgende dag was ik al vroeg, veel te vroeg, in het stinkende maffe eethuisje-barretje-cafeetje aan de Bloemenmarkt waar we al eerder gezeten hadden. Hetzelfde tafeltje, hetzelfde kleedje en weer die fles champagne met de mooie bijbehorende glazen. De eigenaar kwam mij doorgeven dat de jonkheer iets later zou komen dan was afgesproken. Tien voor half zes kwam Karel met een rood hoofd binnen en stak, zonder verdere plichtplegingen, meteen van wal. 'Hoe staan de zaken ervoor Henk?' Het viel me op dat hij mijn naam nog wist.

Na een redelijk lang verhaal waarbij ik hem duidelijk maakte dat het allemaal niet zo eenvoudig was, kwam de clou. 'Binnen een kleine week kan ik beschikken over de plattegrond, tenminste als jij dat kunt financieren. Dat had je niet gedacht hè, Karel?'

Karel was zo gestrest, hij werd dieppaars, zat te schudden op z'n stoel en zei: 'Jij bent... jij bent... jij bent in staat om wonderen te verrichten.' Daarna pakte hij de fles champagne, waar nog maar een glaasje uit was, en zoop die in een teug, met de fles aan zijn mond leeg. 'Jezus Christus, had Van Duden toch gelijk. Jij bent uniek, Henk.'

'Twee en een half miljoen moet ik vooruit van je hebben Karel, anders gebeurt er niets. Om te illustreren hoe betrouwbaar mijn contact is het volgende. Zodra hij zijn geld heeft neemt hij een vliegtuig en vertrekt met gezin naar de overkant van de oceaan.'

Karel bestelde een tweede fles champagne waarmee hij hetzelfde deed als met de vorige fles. Ik zei dat hij even moest wachten met dronken worden totdat we deze zaak hadden afgehandeld. Hij keek me enigszins wazig aan. 'Vandaag heb ik een pistool tegen mijn hoofd gehad, als ik niet

op tijd lever wat ze besteld hebben dan ben ik er geweest. Dan maken ze een lijk van me. Dat hebben ze vandaag tegen me gezegd,' zei Karel.

'Karel, hou je rustig en wees overtuigd dat ik op tijd kan leveren mits jij kunt zorgen voor het geld, oké?'

De derde fles champagne werd besteld en ik schonk voor alle zekerheid maar eerst een glaasje voor mezelf in. Verdomd, hij zette ook deze fles weer aan zijn mond maar halverwege hield hij op met drinken. Karel was dronken.

Wat hij toen deed was superstom. Met zijn rechterhand wilde hij iets uit zijn binnenzak halen. Een pistool? Ik was sneller en voordat hij begreep wat er gebeurde, had ik mijn Beretta in mijn hand en was klaar om er mee te schieten. Karel schrok zich dood. De rode wangen van de champagne verdwenen en hij werd zo bleek als verse sneeuw. Hij keek me aan alsof hij spoken zag.

'Klootzak, wat ben je van plan? Je moet het geld nog krijgen en je gaat me nu al bedreigen? Een klootzak ben je, meneer Henk Martin,' zei Karel.

'Nee, ik ben geen klootzak, ik ben alleen maar heel voorzichtig en als jij iets uit je binnenzak wil halen kan dat ook een pistool zijn. Nou, even goede vrienden en zeg het de volgende keer eerst even. Dan ben ik erop voorbereid,' zei ik.

Waar het geld vandaan kwam weet ik tot op de dag van vandaag nog niet maar ineens had hij twee enveloppen, met in totaal driehonderdduizend dollar, in zijn hand. 'Dat is in ieder geval iets,' zei ik tegen hem. Maar of mijn woorden tot zijn verzopen hersenen doordrongen blijft een vraagteken. 'Zo gauw ik iets te melden heb bel ik je direct, dat zal uiterlijk morgenmiddag zijn.' De rekening was voor hem, Karel de moordenaar, zoals ik hem in gedachte noemde.

Op de Bloemenmarkt, belde ik met de IDB in Den Haag. Als je al zo lang als ik in het wereldje van de geheime dienst meeloopt dan weet je dat er lamzakken zijn die liever vroeg naar huis gaan dan iets voor jou te doen, al is het nog zo urgent.

Maar in dit geval liep het prima. De bureauoudste die ik aan de telefoon kreeg kende mij wel maar ik hem niet. Hij vertelde me dat de spullen klaarlagen en dat ik ze op kon halen of dat ze naar mij gebracht konden worden. 'Brengen maar,' was mijn verzoek, en dat kon bijna direct gebeuren. 'Even kijken wie we zo snel een paar uurtjes kunnen missen,' was zijn antwoord.

'Van jullie kant, net voorbij Schiphol, heb je een restaurant over de weg. Daar zit ik te wachten. Hoe ziet jullie boodschapper er uit?' vroeg ik hem. Hij zei dat het een blonde medewerkster van zesendertig jaar zou zijn die geschoold is in dit werk en dat zij er over een uur kon zijn. 'Voor elkaar, ik wacht daar boven wel met een glas wijn,' antwoordde ik.

De stad uit ging snel maar eenmaal op de snelweg naar Schiphol was er toch wat vertraging. De andere kant op was het veel erger hoorde ik op de

radio. Vier kilometer langzaam rijdend tot stilstaand verkeer. Nou, die zal er wel iets langer dan een uur over doen, dacht ik.

Mijn auto parkeerde ik bijna bij de trap van het restaurant. Naast een donkerblauwe Mercedes. Een kwartier later zat ik aan een glas rode wijn met een schaalje zoute pinda's voor het raam dat uitzicht bood op de file vanaf Den Haag. Vreselijk als je dat daar beneden zag. Er was maar weinig voortgang in die file te bespeuren. Een donkere Opel kwam met zwaailicht over de vluchtstrook en ging naar het motel om daar te parkeren. Ik lette er verder niet op. Even later, twintig minuten misschien, voelde ik een zacht tikje op mijn schouder dat mij deed opschrikken uit mijn overpeinzingen. Een blonde "schone" stond naast me. 'Mag ik me even voorstellen, ik ben Anne van Woerkom en ik ben hier voor u. Tenminste, als u meneer Martin bent.'

'Zeg maar "jij" tegen "u" en je hebt toevallig de goede voor je,' was mijn antwoord. 'Kom we gaan aan een tafeltje zitten dan valt het minder op als je mij iets gaat overhandigen.'

'U bent scherp,' voegde ze er aan toe. De man achter de broodjesbar was blij met de fooi en gelukkig was mijn wijnglas leeg dus we konden zomaar naar de tafeltjes lopen zonder dat dit opzien baarde. Een meisje, waarschijnlijk uit de Antillen, bediende ons aan tafel. Ze sprak goed Nederlands maar met een speciaal accent.

'Neem maar wat je lekker vindt, de staat betaalt deze keer,' zei ik tegen Anne van Woerkom, die daarop een satéschotel met een halve fles rode wijn bestelde. 'Hetzelfde voor mij,' zei ik tegen de dienstster, die bij nader inzien nauwelijks volwassen was.

'Goh', zei Anne van Woerkom, 'ze hebben op kantoor bij de dienst wel een hoge pet van u op hoor. Volgens zeggen bent u een kostbare spion die met heel veel geluk in het buitenland dingen voor elkaar krijgt waar andere jaren mee bezig zijn en alsmaar falen. Hoe bent u zo bij de dienst terecht gekomen en hoe komt het dat u zo goed bent?' Gelukkig even een stilte.

Anne was aardig en niet al te verlegen en daarom vertelde ik haar het verhaal op een manier die haar een beter inzicht zou geven in mijn doen en laten maar zonder in details te treden.

Twee uur later, de saté had erg lekker gemaakt, stond ik weer bij mijn auto. De file op de snelweg was stukken minder. De grote envelop die Anne me had gegeven zat veilig in mijn zakenkoffertje toen ik jonkheer Karel belde. Hij nam meteen op, alsof hij naast de telefoon had gezeten.

'Alle spullen heb ik in mijn bezit. Nu het geld van jouw kant en dan kunnen we morgen zaken doen in een goed restaurant, *comprendo* Karel?' zei ik tegen hem.

Het verkeer op de snelweg reed goed door en al moest ik eerst richting Den Haag en Schiphol rijden, ik had nauwelijks vertraging. Ruim een uur later was ik thuis waar ik met liefde werd ontvangen door mijn charmante echtgenote.